OP REIS NAAR AUSTRALIË

Bezoek aan Genua en Marseille.

Zondagavond 4 April ankerden wij in de baai van Marseille. Al gauw kwamen een paar bootjes met Fransen, die chocolade, sigaretten enz. wilden kopen. Er zijn een paar passagiers, die vloeiend Frans spreken. De sigaretten gingen in een bakje aan een touw naar beneden en het geld kwam dan terug.

De baai bood bij nacht een sprookjesachtige aanblik, al die huizen langs de kust gebouwd, met duizenden lichtjes.

Maandagmorgen vroeg werden wij door sleepboten de haven ingetrokken. Er lagen verscheidene gezonken schepen, welke nog niet geruimd zijn. Boven op de rotsen staat een mooie oude kerk, welke de stad en de baai overziet. Spoedig gingen wij aan land en ruilden sigaretten tegen francs. Met de Duitse en Engelse taal konden wij ons vrij goed verstaanbaar maken. Met de tram kwamen wij in het centrum.

Er waren een hele hoop stalletjes op een marktplein en voor 290 francs (plm. f 5.80) kocht ik een mooie zonnebril.

Vanaf de trappen van het spoorwegstation hadden wij een prachtig uitzicht over de stad. Ik nam verscheidene foto's van standbeelden, kerken en het beursgebouw. Karel (een jongen uit het Land van Maas en Waal) en ik liepen over de kermis en toen zei ik: „Ik heb nog een foto op mijn filmrol, daar zou ik ook nog wel eens iets anders op willen hebben dan een oude kerk."

„Neem een paar Franse meisjes," zei hij.

Dat was een goed idee. Spoedig ontmoetten wij een paar leuke meisjes, echte Fransen, met donker haar en donkere ogen. Zij waren direct bereid te poseren en waren zeer verrukt. Karel kwam er ook bij op!

Dinsdag 6 April ankerden wij in de Golf van Genua. Het was zeer slecht weer. In totaal lagen er 7 schepen voor anker en wij moesten 8 uur wachten voor de loods ons binnenbracht. Het waaide en 't was net zo koud als op een gure Maartse dag in Friesland. Eindelijk getrokken door twee sleepboten, kwamen wij binnen. In de haveningang lag nog een gezonken schip. Dit maakte het binnenvaren bij ruw weer zeer moeilijk. Nu kwamen er ook nog twee sleepboten achter aan het schip te hangen, om beschadigingen door stoten tegen kaden te voorkomen. Het duurde langer dan een uur vóór de Italianen alles klaar hadden. Ze zijn net als de Fransen. Voordat ze aan iets beginnen, wordt er eerst druk over gepraat. De Italianen werken echter harder dan de Franse havenarbeiders, vond ik. Het vrachtautomateriaal is in Genua stukken beter dan in Marseille. Grote Fiat-vrachtauto's met soms twee aanhangwagens reden af en aan. In de stad zagen wij zeer veel van die kleine „Vesta" motorfietsjes.

De douane gaf ons een „bezoek-visa". Wij kregen een stempel in het paspoort, waarbij één der ambtenaren de foto vergeleek met de betreffende persoon. Bij de dames ging het altijd vergezeld met een zeer vriendelijke glimlach! Met een clubje van drie bezocht ik het wereldberoemde kerkhof Campo-Santo. Het is moeilijk hier een goede beschrijving van te geven. Het is indrukwekkend. Ik schat dat het zeker 4 ha groot is. Millioenen mensen liggen hier begraven. Meer dan 3000 grote monumenten zijn er. Grote galerijen met aan weerszijden ingemet-

selde gedenkstenen, waar men ook loopt over grafstenen. Er zijn galerijen 3 en 4 hoog. Een schitterend gezicht al die marmeren torentjes, koepeltjes, kapellen en beelden.

De volgende dag bezochten wij met de kabelbaan de berg Rigni. Het is interessant met de kabelbaan naar boven te gaan. Het trammetje wordt n.l. met een kabel, welke over katrollen loopt, naar boven getrokken.

De berg is 2000—2500 meter hoog. Men heeft vandaar een prachtig panorama op

stad en haven. Wij konden onze boot, met de oranje-band rond de schoorsteen, duidelijk onderscheiden.

Genua staat in het teken der verkiezingen. Alle muren zijn beplakt. Des avonds zagen wij jonge kerels druk bezig met plakken. Spandoeken met verkiezingsleuzen hangen over de straten. Des middags kwam er een vliegtuig boven de stad, dat duizenden pamfletten uitstrooide.

De lire is gedevalueerd. Voor f 1 krijgt men 80 lires officiële koers. Er zijn echter Italianen, die 120 lires voor f 1 willen geven. De kleinste bankbiljetten zijn vijf lire. Het zijn gewoon vodden, veel erger dan onze Hollandse guldens briefjes. Een 1000 lire-biljet is bijna zo groot als een courant in bezettingstijd! In Frankrijk is het leven duur, doch in Italië nog duurder.

Over de passagiers was als het ware een koopmansgeest gestreken. 's Avonds hoorde men verschillende ervaringen. Eén van mijn hutgenoten had een fles Vermouth gekocht voor f 2. De prijs is 500 à 600 lires. De Italiaan noch de Hollander wisten hoeveel lires er in een Hollandse gulden gaan. Ze bedienden zich van de Duitse taal. De signorina vroeg hem nu: Hoeveel kg. suiker koop je in Holland voor f 1? De loze zei: 8 kilo!

Er lopen vele zwarthandelaren met koffertjes. Iedere vreemdeling wordt aangehouden. Sommigen beginnen het gebruikelijke praatje zelfs, om eerst de weg naar het Engelse consulaat te vragen. Zij verkopen vaak heel mooie stoffen. Er was een Fries, die voor 15 Hollandse guldens een lap stof voor een pak had gekocht. De zwarthandelaar ging direct naar de bank en hoorde dat het ongeveer 150 Hollandse guldens moest zijn. Hij achter onze Fries aan, trok hem de lap stof uit handen en duwde hem de 15 gulden terug in zijn vingers!

Donderdag 8 April verlieten wij de haven. Het is min weer. De kastanjebomen staan volop in bloei. Ook de viooltjes en seringen bloeien reeds. De bomen staan in het volle blad. Het is zomers. De Middellandse zee is azuur-blauw, net zoals ik het vaak gelezen heb. In de haven waren vier duikers bezig. Boven elke

duiker is een bootje, waarin vier mannen. Twee draaien aan een groot wiel. Zij pompen lucht naar de duiker. De andere twee zijn voor aflossing.

Gisteravond passeerden wij de vuurspuwende berg Stromboli. Bij nacht gaf het een indruk als het puntje van een gloeiende sigaar in donker. Nu en dan een kleine flikkering. Vannacht passeerden wij de Straat van Messina tussen Sicilië en Italië. Is was echter te slaperig om er uit te gaan. Vanmorgen zagen wij de met sneeuw bedekte bergtoppen van het eiland Kreta en morgenmiddag, Maandag 12 April, hopen wij Port-Said te bereiken.

Wij naderen Port-Saïd.

Maandagmiddag 12 April om 3 uur kwam de loods aan boord. Op weg naar de ingang van het Suez kanaal passeerden we vele schepen. Even vóór de stad passeerden we het standbeeld van Ferdinand de Lesseps, de Franse ingenieur, onder wiens leiding het kanaal tot stand kwam.

Onder groot gejuich passeerden wij het Nederlandse troepentransportschip „Kota Baroe", liggende aan een boei. Dit schip waarop zich Nederlandse soldaten bevinden, gaat naar Indië. Wij waren zeer enthousiast, want het is nu al weer ruim 14 dagen geleden, dat wij Rotterdam verlieten. Ook zij gaan evenals wij, naar een vreemd land, waar zij als Nederlanders ons vaderland hoog zullen houden. Van beide kanten werd er ontzettend geschreeuwd en gezwaaid. Het was een ontroerend moment.

De „Talisse" meerde achter de „Brederо" een Nederlands schip van dezelfde maatschappij. Spoedig lag er een 5-tal bootjes rond ons met kooplui. Prachtige leren tassen, schoenen, dadels, sigaretten. Het is zeer druk op het water met honderden kleine bootjes. Wij passeerden twee Engelse troepentransportschepen.

Er kwam een kleine goochelaar aan boord, die ons zeer vermaakte. Hij sprak vloeiend Engels. Morgenochtend heel vroeg gaan wij verder. Het schip is aan het olietanken. Via een pijpleiding vanaf de vaste wal worden de olietanks volgepompt.

W. F. v. d. Burg.